

Γιώτα Ιωαννίδου*

Σκέψεις με αφορμή τη συγκρότηση του προεδρείου του ΔΣ της ΟΛΜΕ από τις δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ και της ΝΔ, ΜΕΤΑ την περίοδο ψήφησης του τρίτου μνημονίου

Αβάσταχτη η επελαύνουσα βαρβαρότητα του τρίτου μνημονίου, πάνω στις αναγεννητικές διαθέσεις του λαϊκού - ρηξιακού ΟΧΙ. Βιάστηκε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ -ΑΝΕΛ να μπαζώσει στα γρήγορα τη ρωγμή και να καθυσυχάσει τους άρχοντες του αστικού πολιτικού σκηνικού.

Η προώθηση των πιο σκληρών, βίαιων μέτρων και αναδιαρθρώσεων της εργαλειοθήκης της ΕΕ και του ΟΟΣΑ και στο χώρο της εκπαίδευσης, δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία. Πρόκειται για την οριστική κατεδάφιση του ήδη καθημαγμένου εκπαιδευτικού τοπίου. Η βασική γραμμή των ευρωενωσιακών ντοκουμέντων για σχολείο δεξιοτήτων, με εκπαιδευτικούς ελαστικά εργαζόμενους - αμειβόμενους - υπάρχοντες και μηδενικούς διορισμούς μονίμων, με αυστηρά στάνταρ αξιολογικής χειραγώγησης και μαθητευόμενους δούλους των χεριών και του πνεύματος, προβάλλει πάνω στην εκθεμελίωση όλων των δημόσιων αγαθών.

Απέναντι σε όλα αυτά δεν υπάρχει ένας λαός υπόδουλος, μια νεολαία σκυφτή. Το συντριπτικό «ΟΧΙ» φανέρωσε πως η στάθμη του ρηξιακού - υδροφόρου ορίζοντα είναι ψηλά. Η ανάγκη ενός μαχητικού, οργανωμένου, αποφασισμένου κινήματος προβάλλει όσο ποτέ άλλοτε αναγκαία. Κινήματος αντίστασης σε όλα αυτά, ανατροπής τους και ρήξης με τον «οδικό χάρτη» ΕΕ - ΟΟΣΑ, αμφισβήτησης των καπιταλιστικών νορμών και νόμων και ανοίγματος του δρόμου για την παιδεία των λαϊκών αναγκών και των κοινωνικών οραμάτων.

Απέναντι σε αυτή την ανάγκη εγείρονται πάλι από τις πολιτικο - συνδικαλιστικές δυνάμεις στους εκπαιδευτικούς ως νέες, οι παλιές **στάσεις** που μας οδήγησαν μέχρι εδώ.

Αφήνω στην άκρη το συστημικό εμπαιγμό, από τις δυνάμεις του αστικού σκηνικού, ΔΑΚΕ - ΠΑΣΚ, που εμφανίζονται ως επιβεβαιωμένες, πάνω στα συντρίμια της κοινωνίας, με την

ικανοποίηση ότι δεν είναι μόνο αυτοί οι γκρεμιστές .

Μια παλιά γνώριμη στάση είναι ο **απολογητισμός**.

Την έχουμε γνωρίσει μέσω του κυβερνητικού συνδικαλισμού των ΔΑΚΕ και ΠΑΣΚΕ. Ωστόσο, είναι και το νήμα που διαπερνούσε όλο το προηγούμενο διάστημα τη στάση της παράταξης του ΣΥΡΙΖΑ (ΣΥΝΕΚ). Με προτεραιότητα την πορεία και την ύπαρξη της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ -ΑΝΕΛ και δευτερεύουσα σημασία στα δικαιώματα της εκπαίδευσης. Ήταν αυτή η στάση που αναζητούσε συνεχώς τα «θετικά» της κυβερνητικής πολιτικής και δικαιολογούσε τα «αρνητικά» ως αποτέλεσμα των εκβιασμών των δανειστών. Που αρνιόταν την κόντρα στην κατεύθυνση της πολιτικής εντός πλαισίου ΕΕ - ΔΝΤ και συνέχειας του κράτους. Που δεν μπορούσε να δει ότι όταν κάποιος δεν αμφισβητεί το πλαίσιο τροφοδότησης των μέτρων, πολύ γρήγορα θα λουστεί τα χειρότερα. Ήταν αυτή η γραμμή που στο 17^ο Συνέδριο της ΟΛΜΕ, με την παραπάνω λογική αρνήθηκε να συμπράξει σε ψήφισμα για την υποστήριξη του «ΟΧΙ» του Δημοψηφίσματος. Που ψήφισε λευκό στην κοινή πρόταση Παρεμβάσεων - ΠΑΜΕ ενάντια στην αξιολόγηση. Που στις φάσεις συγκρότησης του ΔΣ της ΟΛΜΕ αρνήθηκε να πάρει την πολιτική ευθύνη υποστήριξης των κινητοποιήσεων, είτε με τη δικαιολογία ότι η κυβέρνηση δεν πάει για μνημόνιο, είτε - όταν το πρώτο καταρρίφθηκε- ότι ήταν καταστατικά ευάλωτο.

Όταν ο ακραίος απολογητισμός καταρρέει, έρχεται η **αναμονή**.

Ως εάν θα μπορούσε το νέο μνημόνιο να είναι μια παρένθεση, που θα μας δώσει το χρόνο να σηκωθούμε ψηλότερα. Μπορεί κανείς νοήμων άνθρωπος να πιστεύει σ' αυτό; Είναι καταστροφικό να υιοθετείται αυτή η στάση από ένα αγωνιστικό κομμάτι της προηγούμενης περιόδου, λόγω της απογοήτευσής του από την αυτοαποκαλούμενη αριστερή κυβέρνηση. Είναι ακύρωση της όποιας λαϊκής δυναμικής, η στάση υποχώρησης από τη ζώσα πραγματικότητα.

Φυγή από το σήμερα. Με την επιβεβαίωση ενός ναυαγού που πλέει μεσοπέλαγα πάνω σε μια σανίδα μετά το ναυάγιο αλλά επαναλαμβάνει με χαρά ότι το έλεγε ότι το πλοίο θα βυθιζόταν. Και με οδηγό τα αναγκαία «έξω» που όμως τώρα «δεν είναι έτοιμες οι συνθήκες» για να ικανοποιηθούν και η προετοιμασία του λαϊκού παράγοντα «δεν το επιτρέπει». Που δηλαδή από άλλες αφετηρίες και δρόμους καταλήγει, στη δικαίωση των κυβερνητικών επιλογών, αφού δεν είναι ορατοί άλλοι δρόμοι.

Να το πούμε καθαρά. Στην άκρη τα ειωθότα. Ο κόσμος μας έστειλε με το «ΟΧΙ» την

απαντοχή του, παλεύοντας με θεούς και δαίμονες. Είναι απαίτηση των καιρών να σταθούμε σ αυτό το ύψος και να αναπτύξουμε αυτή τη δυναμική. Αυτό είναι το δικό μας όπλο. Καταρρίπτοντας τις ιδεοληψίες και παίρνοντας θέση.

Με τα δικαιώματα των εργαζόμενων ή με τις κυβερνητικές γονυκλισίες;

Με τις ανάγκες της εκπαίδευσης ή με τα μανιφέστα της ΕΕ και του ΟΟΣΑ;

Με το προσκήνυμα ή τον αγώνα;

Με ένα λαό εμπνευσμένο και μια νεολαία με πείσμα, που πίσω από ένα τέτοιο πρόταγμα μέλλοντος μπορεί να γεννήσει απίστευτα πράγματα, ιδέες και πρακτικές ή με ένα λαό ακυρωμένο, γονατισμένο και χωρίς λόγο για το μάλλον του, υποχείριο της πείνας του και των αφεντάδων;

Ένα τέτοιο κίνημα με τις αντίστοιχες ανυποχώρητες μορφές πάλης και ανασυγκροτημένες τις συλλογικότητες του σε όλα τα επίπεδα, είναι το μόνο ικανό να ανοίξει δρόμους.

Με την υποταγή όλων μόνο στο θεσμικό τυπολόγιο του 1264 και τη λειτουργία των συνδικάτων ωσάν χρηστών νομικών προσώπων, με την ασφάλεια των βέβαιων εκτιμήσεων και των προειλημμένων μέτρων, ταξική πάλη δε γίνεται.

Το δίλημμα έχει τεθεί.

Ή θα ανταποκριθούμε στην ανάγκη της ρήξης και της ενωτικής αγωνιστικής συστράτευσης ή απλά θα αναπαράγουμε μηχανισμούς ανήμπορους κι απόμακρους από τα εργατικά συμφέροντα.

** μέλος ΔΣ ΟΛΜΕ, εκπρόσωπος Παρεμβάσεων*